

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμᾶς 7.50
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 140

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πάσαν αἰτησίαν:

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἰουνίου 1909

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑΙ ΕΒΡΤΑΙ

Η ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΗΣ ΛΙΨΙΑΣ

ΓΕΝΕΣΙΣ, ΕΞΕΛΙΞΙΣ, ΠΡΟΟΔΟΙ ΑΥΤΟΥ

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΝΥΝ

Extra Lipsiam non est vita
Si est vita, non est ita! (*)

Τὸ δημῶδες τοῦτο ἀκαδημαϊκὸν λόγιον ἐπανερχεται εἰς τὴν μνήμην μου, καθ' ἣν στιγμὴν μανθάνω ὅτι κατ' αὐτὰς (28 Ἰουλίου), ἀρχίζουσι εἰς τὴν Διψίαν αἱ ἐορταὶ ἐπὶ τῇ πεντακοσιετηρίδι τοῦ Πανεπιστημίου.

Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λιψίας προήλθεν ἀπὸ τῆς Πράγας, αἰφνιδίως καὶ ἄνευ οἰουδήποτε σχεδίου. Ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν διαφόρων ἐθνικότητων ἐν Βοημίᾳ ἤγαγεν εἰς ρῆξιν, ἣν ἐπέτεινε ὁ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως διορισμὸς τοῦ ἀρχιμαγείρου τοῦ ὡς διευθυντοῦ, οὕτως εἶπεν, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πράγας. Οὕτω δὲ ἀπὸ τῆς 11 — 18 Μαΐου 1409 ἐφευγον σωρηδὸν ἐκ Πράγας πρὸς διαφόρους διευθύνσεις ἐκ τῶν 2,500 οἱ 2,000 σπουδασταί. Τοῦ Πάπα κυριαρχοῦντος τότε ἀπαιτεῖτο παπικὴ ἔγκρισις πρὸς ἔδρασαν Πανεπιστημίου τῇ 9 Σεπτεμβρίου ἐφθάσεν εἰς τὴν Λιψίαν ἡ bulla τοῦ Πάπα, ἡ ὁποία ἐγκρίσθη δύο μῆνας ἀπὸ τὴν Πίσσαν. Κατὰ τὰ τέλη Ἰουνίου θὰ ἀπυθνήθη λοιπὸν ἡ αἰτήσις πρὸς τὸν Πάπαν, ὅστις χαρακτηρίζει τοὺς Λιψιανούς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὡς: Homines civiles et in moribus bene dispositi. Τὸ πρῶτον ἐξάμηνον ἠρῆθαι 369 σπουδαστὰς καὶ 46 καθηγητὰς, ἐκ τῶν ὁποίων δύο τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου.

Ὁ ἀκαδημαϊκὸς βίος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐνέει τι παράδοξον διὰ τὰς σημερινὰς συνθήκας. Ἀπὸ τοῦ 11 αἰῶνος, κυρίως διὰ τῶν σταυροφοριῶν, εἶχεν ἀρχίσει νέα πνευματικὴ ἐποχὴ εἰς τὴν Ἑσπερίαν μὲ κέντρον τοὺς Παρισίους. Τὸ Πανεπιστήμιον ἀπεκαλεῖτο τότε: Studium generale, ἔπειτα δὲ: Universitas litterarum. Ὁ ἀρχικὸς βίος ἐν ταῖς Πανεπιστημίαις ἦτο κοινότης, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν μοναστηριακῶν κοινοβίων. Οἱ καθηγηταὶ μετέδιδον εἰς τοὺς σπουδαστὰς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν τὰς ας κατεῖχον γνώσεις — ἐξ οὗ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ὄρου: παράδοσις — εἰς ὠρισμέναις δὲ ἡμέραις ἐγίνοντο ἀσκήσεις, γνωσταὶ ἔκτοτε ὑπὸ τὸν ὄρον: Disputatio. Διὰ τοῦ Humanismus εἰσῆχθη ἡ φιλολογικὴ καὶ ἱστορικὴ ἔρευνα, ἡ δὲ Μεταρρυθμισίς ἀποτελεῖ τὴν γέφυραν πρὸς τὸ σημερινὸν καθεστῶς.

*

Τοιαύτη τις καὶ ἡ πρώτη (2) λειτουργία τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λιψίας. Αἱ παραδόσεις ἤρχίζον ἀπὸ τῆς πέμπτης

(1) Λέγεται καὶ μετερρυθμισμένον οὕτως:

Extra Lipsiam non est vita
Et si vita, non est ita.

ἢ:

Extra Lipsiam nulla vita
Et si vita, non est ita.

(2) Emil Friedberg Die Universität Leipzig in Vergangenheit und Gegenwart. Leipzig 1898 (σ. 148). Γενικῶς δὲ διὰ τὰ γερμανικὰ Πανεπιστήμια καὶ τὸν βίον τῶν σπουδαστῶν ὄρ. R. Fick Auf Deutschlands hohen Schulen. Eine illustrierte kulturgeschichtliche Darstellung deutschen Hochschul- und Studentenwesens Berlin - Leipzig 1900 (σ. 488).

πρωϊνῆς, ἔνεκα δὲ τούτου ἠγείροντο ἀπὸ τῆς τρίτης εἰς τὰς ἑννέα ἐκλειον αἱ θύραι. Ὅταν ἔμωσ, μετὰ τὸ 1500, οἱ καθηγηταὶ ἐνουφεύοντο, τότε κατ' ἀνάγκην ἐχωρίζοντο τῶν σπουδαστῶν, οἵτινες βαθμηδὸν ἀνέκτων πλειοτέραν ἐλευθερίαν. Αἱ ἐσωτερικαὶ διαμάχαι καὶ οἱ πόλεμοι εἶχον πάντοτε ὀδυνηρὸν ἀντίκτυπον ἐπὶ τοῦ Πανεπιστημίου τὸ οἰκημά του ἐχρησίμευεν ὡς νοσοκομεῖον ἐπὶ μῆνας καὶ οἱ σπουδασταὶ τοῦ μετεβάλλοντο εἰς πολεμιστὰς. Ἀλλὰ πολεμιστὰς πλήρεις πατριωτισμοῦ ὄταν τῇ 1808 ἡ πόλις ἤθελε νὰ δεξιωθῇ τὸν Ναπολέοντα ἐν τιμαῖς, οἱ σπουδασταὶ μόνοι ἀντέστησαν, συγχρόταται δ' ἦσαν αἱ ρῆξεις αὐτῶν πρὸς τοὺς κατοίκους. Οἱ καθηγηταὶ εἶχον ἐγκαθιδρύσει ἀληθῆ δυναστείαν τὰ τέκνα διεδέχοντο τοὺς γονεῖς ἐπὶ τῆς ἔδρας καὶ αἱ σπουδαὶ ἦσαν ἐλαττωματικαί. Ἀγῶνες μακροὶ καὶ δοκιμασιαὶ σκληρόταται ἐχρησθήσαν κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, ἵνα κατορθώσῃ τὸ Πανεπιστήμιον νὰ καταλάβῃ τὰ σκήπτρα τῆς ἐπιστήμης ἐν Γερμανίᾳ, ἵνα δυναθῇ ὁ σπουδαστὴς αὐτοῦ, ὁ Γκαίτε, νὰ εἴπῃ δικαίως τὸ κλασικὸν ἐκεῖνο: Mein Leipzig lob ich mir, es ist ein klein Paris und bildet seine Leute. Τὸ σημερινὸν κτίριον τοῦ Πανεπιστημίου εἶνε τὸ ὠραιότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον τῶν ἐν Ἑυρώπῃ. Περιέχει 28 αἰθούσας μὲ 3232 θέσεις: ἐκάστη τῶν μεγάλων αἰθουσῶν δύναται νὰ περιλάβῃ 1350 ἀκροατὰς. Ὁ προϋπολογισμὸς του, ὅστις τῇ 1833 ἀνήρχετο μόλις εἰς 281,575 μαρκῶν, ἀνήλθε τῇ 1891 εἰς 1,987,486, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 878,349 διατίθενται διὰ τὴν μισθοδοσίαν τῶν ὑπερδιακοσίων καθηγητῶν του (*). Μόνον τὸ κτίριον τῆς πανεπιστημιακῆς βιβλιοθήκης ἐκόστισε 4,548,685 μαρκῶν: ἔτησις δὲ διατίθενται 100,000 πρὸς ἀγορὰν βιβλίων καὶ πλουτισμὸν ἐν γένει τῆς βιβλιοθήκης.

*

Ἀλλὰ τὸ Πανεπιστήμιον ὀφείλει τὴν καταπληκτικὴν πρόδον αὐτοῦ κυρίως εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς νομικῆς σχολῆς καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ταύτης φήμην. Ἐντεῦθεν ἐνδιαφέρει νὰ σημειωθῶν δύο λέξεις εἰδικῶς διὰ τὸ collegium iuridicum τῆς Λιψίας (**). Ἡ bulla τοῦ Πάπα, ἡ καθιερούσα τὸ studium generale ὠρίζεν: In utroque iure, uidelicet canonico et civili. Τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἡ σπουδὴ ἐκυριάρχει καθ' ὅλον τὸν Μεσαίωνα. Οἱ σπουδασταὶ εἰς τὴν Λιψίαν μετὰ τριετὴ φοίτησιν ἐξετάζοντο εἰς τὸ Κανονικὸν Δίκαιον, τὸ ὁποῖον ἐδιδάσκετο ἀπὸ τῆς 5—7 πρωϊνῆς ὥρας. Κατὰ τὰς παραδόσεις ὁ κλητὴρ παριστάμενος ἐσημεῖον τοὺς παρόντας. Ἡ μέθοδος τῆς διδασκαλίας ἀγνος, πηλικτικὴ, κατὰ τὸ σύστημα τῶν γλωσσο-

(*) Μόνον τὸ Βερολίον ὑπερέχει. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος—1891—ἐπλήρωσε 890,000 μαρκῶν εἰς μισθοδοσίαν καθηγητῶν ἐπὶ ὀλίκοῦ προϋπολογισμοῦ 2,476,786. Σήμερον αἱ δαπάναι θὰ ἦνε βεβαίως πολλῶν ὑπέριστα.

(**) Emil Friedberg Das Collegium iuridicum. Ein Beitrag zur Geschichte der Leipziger Juristen—facultät. Leipzig 1882 (σ. 160).

γράφων. Ὁ καθηγητὴς ἐχρειάζετο πολυλάκις μῆνα ὀλοκλήρον διὰ νὰ ἐρμηνεύσῃ μίαν παράγραφον τῶν πηγῶν, ἐντεῦθεν δὲ ἡ σπουδὴ τοῦ δικαίου ἐθεωρεῖτο τὰ μάλα ἐπαχθῆς. Ἡ Disputatio ἀπετέλει χρῆσιμον ἀσκήσιν πρὸς τὸ νομικῶς καταρτίζεσθαι καὶ κρίνειν. Πλὴν τῶν ἄλλων κατὰ τριμηνίαν ὁ ordinarius ὠρίζεν ἐν δικαστήριον, οὕτως εἶπεν, consistorium, τὸ ὁποῖον ἐπραγματεύετο λατινιστὶ νομικὰς ὑποθέσεις κατὰ τῶν ἀποφάσεων ἐχώρει καὶ ἔφεσις.

Παρ' ὅλα ἔμωσ ταῦτα ἡ σπουδὴ ἀπὸ μέρους καὶ διδασκόντων καὶ διδασκομένων διεξήγετο κατὰ τὸν ὀκνηρότερον τρόπον. Τὰ μέσα ἦσαν τόσον γλίσχα, ὥστε οἱ καθηγηταὶ ἠσχολοῦντο πλειότερον ἐκτὸς τοῦ Πανεπιστημίου ὁ εἰς ἦτο συγχρότως δήμαρχος, ὁ ἄλλος πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ὁ τρίτος ἀπουσίαζεν ὡς ἀντιπρόσωπος εἰς τὸ Ράιχσταγ, οἱ ἄλλοι κατεγίνοντο περισσότερον μὲ τὴν πράξιν. Ὅταν ὁ Bauer ὑπέβαλε τὴν παραιτησίαν του (1808) ἐδικαιολόγησε ταύτην διὰ τοῦ γεγονότος ὅτι εἶχε λάβει μέρος εἰς 30,000 δικὰς καὶ εἶχε γράψῃ 200 διατριβάς καὶ γνωμοδοτήσεις! Ἡ σχολὴ εἶχεν ἦδη ἀπὸ τοῦ 1580 τὸ δικαίωμα τοῦ προτείνειν τοὺς ὑποψηφίους διὰ τὰς κενουμένας ἔδρας, ὑπὲρ τοῦ δικαίωματος δὲ αὐτοῦ ἠναγκάσθη ἐπανειλημμένως νὰ παλαίσῃ πρὸς τὴν Σαξωνικὴν Πολιτείαν. Τῇ 1830 ἦσαν 485 σπουδασταὶ τοῦ δικαίου τῇ 1880 ἦσαν 1022: σήμερον 2000. Οἱ μεγαλειότεροι νομικοὶ τῆς Λιψίας ὑπῆρξαν καθηγηταὶ τοῦ Λιψιανοῦ Πανεπιστημίου. Σημειούμεν προχείρως τοὺς: Ziegler, Beyer, Schilter, Thomasius, Heineccius, von Senckesberg, Pufendorf, Wolf, Leibnitz, Hommel, Biener, Puchta, Albrecht, Waichter, Windscheid, Binding, Wach, Friedberg, Sohm, Mitteis κλπ. Ὡς ἀναγνώρισις δὲ τῶν ὑψηροῦν τῆς νομικῆς σχολῆς τῆς Λιψίας πρὸς τὴν νομικὴν ἐπιστήμην ὑπῆρξε τὸ γεγονός ὅτι μετὰ τὴν συντέλειαν τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Βισμαρκ, ἰδρύθη εἰς τὴν Λιψίαν τὸ γερμανικὸν Ἀκυρωτικόν.

*

Ἄλλοτε καὶ νῦν! Πόσον διάφορα τὰ πράγματα σήμερον λειτουργεῖ τώρα ἐκεῖ ὁ τελειότερος ἀκαδημαϊκὸς ὀργανισμὸς, περὶ οὗ ἄλλατε διατίθενται δὲ πρὸς θεραπεία τῆς ἐπιστήμης μέσα, πρὸ τῶν ὁποίων ἄγγιξ ἢ πτωχὴ Ἑλλάς. Εἰς τὰς πανεπιστημιακὰς ἐορτὰς τῆς Λιψίας δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ἀντιπροσωπευθῇ καὶ τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον. Καὶ ἡ Σύγκλητος παρεκάλεσε τοὺς ἡμετέρους καθηγητὰς κ. κ. Κ. Πολυγένην καὶ Γ. Στρέϊτ, ὅπως ἀντιπροσωπεύσωσι τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην εἰς τὰς μεγάλας ἐορτὰς τοῦ πνεύματος: εἶνε δὲ πράγματι εὐστοχωτάτη ἡ ἐκλογή, διότι πλὴν τῶν ἄλλων ἀμφοτέροι οἱ νομοδιδάσκαλοι ἐσπουδάσαν ἐπὶ μακρὰ ἔτη εἰς τὰς σχολὰς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λιψίας, εἰς τὴν νομικὴν μάλιστα σχολὴν τοῦ ὁποῖου ὁ κ. Γ. Στρέϊτ ἔχει ἀφιερῶσει καὶ τὸν πρῶτον τόμον τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου του. Ἀλλὰ καὶ συγχαρητήριον γράμμα ἐτοιμάζεται νὰ ἀποσταλῇ ἐπὶ μεμβράνης γραφόμενον, ὑπογραφόμενον δὲ ὑφ' ἑλῶν τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἐσπούδασαν ἐκεῖ.

Ἐάν τὰ πανεπιστήμια ἔχωσι σκοπὸν νὰ προάγωσι τὴν ἐπιστήμην καὶ νὰ δημιουργήσωσι τοὺς ἐπιστήμους τοὺς ἔλλοντος, τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀριστα καὶ θαυμαστῶς ἐπλήρωσε καὶ πληροῖ τὸ ἐορτάσον πανεπιστήμιον. Ἡ διεθνὴς ἐπιστήμη εὐγνωμόνως ἀτενίζει πρὸς τὴν alma mater, περὶ τὴν ὁποῖαν στρέφεται ἀπὸ τῶν ἡδὴ αἰῶνων καὶ ἄφ' ἧς ἐμψυχῶνται ὁλονὲν ἡ παγκόσμιος πνευματικὴ κίνησις. Δὲν

θὰ ὑπάρχῃ δὲ νομικὸς εἰς τὸν κόσμον, ὅστις νὰ μὴ ἐπαναλαμβάνῃ μετ' ἡμῶν: Facultas juridica almae Universitatis Lipsiensis, vivat, floreat, crescat!
Λιψιανός

ΠΟΙΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ Νόμου ΒΩΖ' τοῦ 1901, ὅστις ἐτροποποίησε τὰ ἄρθρα 205 καὶ ἐπομ. τῆς Ποιν. Δ/μίας καὶ ΒΙΔ' τοῦ 1892 περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως, ἀνεφύησαν δύο προδήλως σπουδαῖοτατα, διὰ τὰς συνεπειὰς τῶν, ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἡ πρακτικὴ τῶν παρὰ Πρωτοδικαίαις εἰσαγγελῶν καὶ ἡ νομολογία τῶν Πλημμελειοδικείων λύουσι, καθ' ὅσον ἐγὼ τοῦλάχιστον γνωρίζω, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν νόμων τούτων.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 261 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΩΖ' τοῦ 1901, ἂν διὰ τοῦ βουλευμάτος διατάχῃ ἡ ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου, διαμένει οὗτος εἰς τὴν φυλακὴν διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐν τῷ βουλευματι διάταξις ὅτι δὲν πρέπει νὰ γένηται κατηγορία τυγχάνῃ οὕσα ἐν πᾶσι σύμφωνος τῇ προτάσει τοῦ Εἰσαγγελέως, ὅτε ὁ κατηγορούμενος ἀπολύεται προσωρινῶς.

Προσῆλωσις ἀποκλειστικὴ ἐν τῇ φράσει τοῦ Νόμου «ἐκτὸς ἂν ἡ ἐν τῷ βουλευματι διάταξις ὅτι δὲν πρέπει νὰ γένηται κατηγορία», ἄνευ τῆς ἐξετάσεως αὐτῆς ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὄλην οἰκονομίαν τοῦ Νόμου, τοῦτ' ἔστι πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃν ἐπεδίωξεν ὁ νομοθέτης καὶ πρὸς τὰς ἀφορμὰς ἐξ ὧν ὠρμήθη εἰς τὴν μεταρρυθμίσειν τοῦ ἄρθρ. 261 τῆς Ποιν. Δικονομίας, καθ' ὃ, πρὸ τῆς μεταρρυθμίσεως, ἡ προθεσμία πρὸς ἀνακοπὴν ἀνέστελλε τὴν διαταχθεῖσαν ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου, μὲς ὑποχρεοῖ, νὰ δεχθῶμεν, ὅπως ἄχρι τοῦδε γίνεταί, δεκτόν, ὅτι μόνον ὅταν ἐξεδῶθῃ ἐντελῶς ἀπαλλαντικὸν βούλευμα, οὐ μόνον διὰ τὴν πράξιν δι' ἣν προφυλακίσθη τις, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην, εἴτε συνεπαγομένην προφυλακίσειν, εἴτε μὴ, μετὰ προηγουμένην σύμφωνον πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως, ἀπολύεται οὗτος καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἀνακοπὴν, κατὰ πᾶσαν δὲ ἄλλην περίστασιν, ὡς ὅταν παραπέμπηται εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον ἢ Πλημμελειοδικεῖον, καίτοι δὲν ὑπάρχῃ περίπτωσις παρατάσεως προφυλακίσεως, πρέπει νὰ κρατῆται.

Τὴν ἔννοιαν ταύτην τοῦ Νόμου μὰς δίδει, ὡς εἶπομεν, ἡ ἀποκλειστικὴ προσῆλωσις εἰς τὸ γράμμα αὐτοῦ. Ἄλλ' ὅμως δὲν εἶνε αὕτη καὶ ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ Νόμου. Διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Ὁ νομοθέτης ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ, ὅταν ἔθετεν ἐν τῷ νόμῳ τὴν διαληφθεῖσαν φράσιν «ἐκτὸς ἂν ἡ ἐν τῷ βουλευματι διάταξις ὅτι δὲν πρέπει νὰ γένηται κατηγορία», εἶχεν οὐχὶ πᾶν ἀδίκημα, ἀλλὰ τὸ ἀδίκημα δι' ὃ προφυλακίσθη ὁ κατηγορούμενος καὶ περὶ τούτου μόνον προέβλεψεν; Ἄν δὲ διὰ τὸ ἀδίκημα τοῦτο εἶνε σύμφωνος ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ τὸ Συμβούλιον ὅτι δὲν προέκυψαν ἀποχρῶσα: ἀποδείξεις καὶ παρεπέμφθη ὁ κατηγορούμενος δι' ἄλλο

ΑΠΟ ΕΝΑ ΛΙΒΕΛΛΟΝ (*)

Είς τὸν ἐν τῇ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Δικαιοσύνης» λιβέλλον τοῦ δικηγόρου κ. Μιλτ. Σακελλαρίου, πρέπει ὡς δικηγόρος τῶν ἀντιδίκων του, ν' ἀπαντήσω τινά. Οὐχὶ ὅπως ὑπερασπίσω συκοφαντούμενα πρόσωπα, μὴ ἔχοντα εὐτυχῶς ἀνάγκην ἀμύνης· οὐδ' ὅπως κατακρίνω τὸν κ. Σακελλαρίου, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπίσης εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη κατακρίσεως, ἀλλ' ὅπως ἀνασκευάσω ὅσα ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἐγράφησαν.

Ὁ Θεμ. Νικολαΐδης, ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων ἐμπορευόμενος ἐν Ταυρίδι τῆς Περείας, προσέλαβε παρ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας τὸν ἐπ' ἀδελφῆ ἀνεψιὸν του Νικόλ. Νικολαΐδην. Κατὰ τὸ ἔτος 1894, παθὼν τὴν ὑγίαν του, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀφείς πληρεξούσιον καὶ διαχειριστὴν τὸν ἀνεψιὸν του μέχρι τοῦ 1900, ὅτε, ἀποφασίσας νὰ διαλύσῃ τὸ κατάστημά του, διέταξε τοῦτον νὰ ἐκκαθαρίσῃ τοὺς λησμούς, νὰ παραλάβῃ ὅλα τὰ χρήματα τοῦ καταστήματος καὶ τῆ τὰ φέρῃ εἰς Ἀθήνας, ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῆ.

Ὁ ἀνεψιός, συμμορφωθείς πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ θεοῦ, διέλυσε τὸ κατάστημα καὶ παραλαβὼν μετ' ἑαυτοῦ τὰ χρήματα, εἰς ὁμόλογα τῆς υπογραφῆς τῶν τραπεζιτῶν Καστέλλι καὶ Στῆβενς, ἀνερχόμενα ἐν ὅλῳ εἰς λίρας Τουρκίας 4.500, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου τὰ παραδῶσθαι εἰς τὸν θεῖόν του.

Ἀτυχῶς ἐνταῦθα ἐλθὼν, εὐρέθη εἰς ἄλλο περιβάλλον. Περιεστοιχίσθη ὑπὸ ἀφιλοκερδῶν χαλοθηλητῶν, οἵτινες ἠγωνίσθησαν νὰ τὸν πείσωσιν ὅτι θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ καταχρασθῆ τὸν θεῖον. Ὁ ἀτυχὴς ἐκάμφθη ὑπὸ τὸ ζέλεαρ τῶν δικολαβικῶν ἐπιχειρημάτων. Ὁ θεὸς ἐπέδωκε κατ' αὐτοῦ μῆνσιν ἐπὶ ὑπεξαρέσει, ἤγειρε δὲ καὶ ἀγωγὰς περὶ λογοδοσίας. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του καὶ ἐκ τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, ἰδίᾳ δὲ καὶ τοῦ πασιγνώστου ἐνταῦθα ἐμπόρου Π. Καρυφίλλη, προέκυπτον ἀποδείξεις τοιαῦται καὶ διὰ τὴν ποινικὴν δίχην, ὥστε δὲν ἦτο δύσκολον νὰ προδῆ τὴν τύχην του.

Ταύτην προβλέπων, μεταμεληθεὶς διὰ τὸ ἐγκλημα, ὅπερ διέπραξε κατὰ τοῦ τύπου μὲν θεοῦ του, πράγματι δὲ πατρὸς καὶ εὐεργέτου του, ἠτόκτονησεν ἐν τῇ φυλακῇ, καταρῶμενος τοὺς ἀπαισίους συμβούλους του.

Μικρὸν πρὸς τοῦτο ἐγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Στῆβενς (παρ' ἣ τὰ χρήματα τραπεζιτῆν) λίαν χαρακτηριστικὴν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δυστυχῶς δὲν εὐρίσκειται εἰς χεῖρας μας ἐν πρωτοτύπῳ, ἀλλ' ἔχομεν ἀντίγραφον αὐτῆς, ἐκδοθέν ἐν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Στῆβενς καὶ ἀποσταλὲν εἰς τὸν ἐν Κων) πόλει γνωστὸν ἐμπορον Νικ. Φωτιάδην. Ὅστις τὸ ἀντίγραφον τοῦτο, προσπειθεδαίως διὰ τῆς υπογραφῆς του τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ἐν σχέσει πρὸς τὸ πρωτότυπον, ἀπέστειλε πρὸς ἡμᾶς.

Ἴδου τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὑπὸ χρονολογίαν 20 Ἰουλίου 1901.

Ἀγαπητὲ κύριε Στῆβενς,
 «Πῶς τοῖμ' ν' ἀπευθώμαι πρὸς ὑμᾶς ὄντως; Ἀλλὰ καλὸς ἄνθρωπος ὡς ὑμεῖς δὲν θὰ περιφρονήσητε τὸν «χειριστὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους! Διὰ τῆς μητρὸς μου ἔλαβον τὴν εὐγενῆ ἐπιστολὴν σας τῆς 1 Ἰουλίου καὶ ἐσώκλειστον εὐρον καὶ μίαν πρὸς ἐμὲ τῆς «Κας Στῆβενς... Σὰς εἶχον γράφει ἤδη ὅτι εἶχον χάσει πᾶσαν ἐλπίδα, λογικοῦ καὶ τὰ πάντα. Δὲν γνωρίζω τί πράττω. Καὶ τελευταῖον κλίνω νὰ πιστεύσω, ὅτι «ζῶ, ἀφ' οὗτου ἀνχώρησα ἐκ Ταυρίδος, κατὰ παράδοξον τρόπον. Διατὶ ἔγινε τοῦτο; Βεβαίως τὸ σφάλμα εἶνε ἰδικόν μου. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχεν ὀλίγην εὐσπλαγίαν νὰ μοὶ ἀποδείξῃ ὅτι εἶχον ἄδικον καὶ νὰ μὲ διαρωτίσῃ νὰ διορθώσω τὰς πράξεις μου. Ὅταν ἦλθον ἐνταῦθα μὲ ὄθησαν ὅσον τὸ δυνατόν

(*) Σ. Δ. Ἀπὸ προορισμοῦ ὑπόγρου: νὰ τηρῶμεν στάσιν ἄκρας οὐδετεράν, καὶ δὴ ἐπὶ ζητημάτων, ὧν ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ προσώπου δὲν εἶνε μεγάλη, τηροῦμεν καὶ τὸν τίτλον τοῦ ἀνὸς δημοσιεύματος, ὅστις ὑπὸ ἄλλας περιστάσεις βεβαίως δὲν θὰ εἶχε θέσιν ἐν ταῖς στήλαις τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν.

ἀδίκημα, χαρακτηρισθὲν ὡς πλημμέλημα, μὴ συνεπαγόμενον προφυλάκισιν, δὲν εὐρισκόμεθα ἐντὸς τοῦ νόμου ἀπολύοντες τὸν κατηγορούμενον;

Πῶς ἐσκέφθη ὁ νομοθέτης, καθιερώσας τὴν διάταξιν ταύτην, καὶ τί δι' αὐτῆς ἐπεδίωξεν; Ἐσκέφθη, καθ' ἡμᾶς, ὅτι, εἰς περίστασιν κατὰ τὴν ὁποίαν Συμβούλιον καὶ Εἰσαγγελεὺς ἀπὸ συμφώνου ἀποφαινόμενοι μὴ παραπεμπτέον τὸν κατηγορούμενον διὰ τὸ ἀδίκημα δι' ὃ προφυλακίσθη, παραπεμπτέον δὲ δι' ἄλλο ἀδίκημα μὴ συνεπαγόμενον προφυλάκισιν, ὑπάρχει πρόληψις, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ τοῦ πολ. ἐνάγοντος οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἐπιδιώκει ἢ τὴν καταπόντησιν τοῦ κατηγορουμένου διὰ τῆς παρατάσεως τῆς προφυλάκισως, διὰ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης ἠθέλησε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς ἀνακοπὰς τὰς σκοπὸν ἐχούσας τοιούτην ἐκδίκησιν καὶ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν ἐναντίον τῆς ἐμπαθείας τῶν ὡς παθόντων παρισταμένων. Εἰς τὰς σκέψεις ταύτας ἠδύνατό τις ν' ἀντιτάξῃ, ὅτι ὁ νομοθέτης μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν ἐντελοῦς ἀπαλλαγῆς ἠθέλησε τὸ μὴ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα, καὶ τοῦτο, διότι ἡ παράτασις τῆς προφυλάκισως εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην εἶνε ἀνεπανόρθωτον καθὼν διὰ τὸν κατηγορούμενον, ἅμα ἐπικυρωθῆ τὸ ἀπαλλακτικὸν βούλευμα, ἐνῶ εἰς τὴν ἐτέραν περίπτωσιν διαφέρει τὸ πρᾶγμα, καθὼς ὑπάρχει μίᾳ παραπομπῇ εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον καὶ ἡ προφυλάκισις θέλει ὑπολογισθῆ εἰς τὴν καταδίκην, ἥτις εἶνε πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ ἐπακολουθήσῃ. Δὲν ἔχει ὅμως οὕτω τὸ πρᾶγμα, διότι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην γεννᾶται ἀνεπανόρθωτον κακὸν διὰ τῆς παρατάσεως τῆς προφυλάκισως, καθὼς ὅσον εἶνε ὡσαύτως ἐνδεχόμενον ἡ προφυλάκισις νὰ παραταθῆ ἐπὶ χρόνον ὑπερκαλύπτοντα τὸ ἀνώτατον ὄριον τῆς ποινῆς τὸ ὁποῖον συνεπάγεται τὸ ἀδίκημα δι' ὃ παρεπέμφθη. Πλὴν τούτου καὶ τὰ ἄτοπα τὰ ὁποῖα γεννᾶ ἡ μέχρι τοῦ νῦν ἀκολουθουμένη ἐρμηνεία πείθουσιν ὅτι δὲν εἶνε αὕτη ἡ τῆ ἀληθείᾳ ἐρμηνεία τοῦ νόμου ἀρμόζουσα. Καὶ ἀναφέρω ἐν ἐκ τῶν πολλῶν: Προφυλάκίζεται τις δι' ἀπόπειραν ἀναίρεσεως, καὶ μετὰ τοῦτο παραπέμπεται εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον ἢ Πλημμελειοδικεῖον, ἐπὶ ἀπειλῇ ἢ ἀδίκῳ ἐπιθέσει, μετὰ προηγουμένην πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως ἐντελῶς ἀπαλλακτικὴν. Τί γενήσεται ἐν περιπτώσει ἀνακοπῆς τοῦ Εἰσαγγελέως, θέλοντος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πρότασιν του; Βεβαίως θὰ κρατηθῆ ὁ κατηγορούμενος, διότι δὲν ἔχομεν βούλευμα ἐντελῶς ἀπαλλακτικόν. Καὶ ἀμέσως ἀνακύπτει τὸ ἄτοπον, ἐνῶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπιζητεῖ νὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀθῶου κατὰ τὴν γνώμην του, σπουδαίως τὴν ἐπιβάρυνει διὰ τῆς ὑπὸ τῆς ἀνακοπῆς παρατεινομένης προφυλάκισως.

Ἄλλως τε τὸ συνήθως συμβαῖνον ἄτοπον ὑπὸ τὸ κράτος ἐνός νόμου προκαλεῖ κυρίως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ νομοθέτου πρὸς διόρθωσιν δι' ἐτέρου νομοθετήματος, καὶ οὐχὶ τὸ σπανιώτατα, ἂν μὴ ποτε παρατηρούμενον. Καὶ τὸ συνήθως συμβαῖνον ἦν προφυλάκισις ἐπὶ ἀδικήματι τινὶ συνεπαγόμενῳ προφυλάκισιν καὶ μετὰ τοῦτο παραπομπῇ διὰ βουλεύματος ἐπὶ ἐτέρω, ἡπιωτέρῳ, μὴ συνεπαγόμενῳ προφυλάκισιν, σπανιώτατα δὲ προφυλάκισις ἐπὶ τινὶ ἀδικήματι καὶ μετέπειτα ἐκδοσίς ἐντελῶς ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος. Καὶ ἂν τοῦτο εἶνε ἀκριβές, εἶνε δὲ παραδεδομένον ἐξ ἐτέρου ὑπὸ τῶν συγγραφέων ὅτι εἰς τὴν ἐρμηνείαν νόμου τινὸς σπουδαίως συμβάλλει ὁ πρὸς τὴν κατάρτισιν αὐτοῦ λόγος (occasio legis), πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὁ νομοθέτης, θελήσας διὰ τῆς ἀνω παρατεθείσης διατάξεως νὰ περιορίσῃ τὰς πρὸς ἐκδίκησιν ἀνακοπὰς τῶν παθόντων, τὰς ἐπιδιωκούσας τὴν παράτασιν τῆς προφυλάκισως, εἶχεν ὑπ' ὄψιν κυρίως τὴν συνηθεστάτην περίπτωσιν, ἣν ἀνωτέρω ἀναφέρομεν, καὶ ἥτις ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ. Διότι ἂν ἐκείνην ἀποκλείσω-

μεν, δὲν λέγομεν ὅτι οὐδεμία μένει περὶ ἧς νὰ διέταξεν. ἀλλὰ πάντως μένει ἡ σπανιωτάτη ἐκείνη περίπτωσις τῆς προφυλάκισως, μεθ' ἣν ἔπειτα ἐντελῶς ἀπαλλακτικὸν βούλευμα, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν νομίζομεν ὅτι θὰ διέτασεν ἀποκλειστικῶς χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῆ τὴν συνηθεστέρην.

II
 Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Νόμου ΒΙΔ' τοῦ 1892, «Ὁ χρόνος τῆς προφυλάκισως ὑπολογίζεται ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος εἰς φυλάκισιν, εἰρητὴν ἢ πρόσκαιρα δεσμά. Τὸ Δικαστήριον ἐν τῇ ἀποφάσει, τῇ καταγινωσκούσῃ τὴν ποινὴν, προσδιορίζει τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ καταδικασθεὶς διετέλεσεν ἐν προφυλάκισι ἐφ' ἣ ἠ πρόξει καταδικασθῆ, ἀφαιρεῖ τούτον ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς, καὶ ὀρίζει τὸν χρόνον τῆς διαρκείας αὐτῆς». Καὶ ὅταν μὲν πρόκηται περὶ πράξεως, δι' ἣν ὑπέστη τις προφυλάκισιν, καὶ μιᾶς καταδικῆς διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην, εὐχερὴς ἐστὶν ἡ ἐρμηνεία τοῦ ἄρθρου τούτου καὶ εὐκολος ὁ κανονισμὸς τῆς διαρκείας τῆς ποινῆς, ἣν ὀφείλει νὰ ἐκτίσῃ ὁ καταδικασθεὶς κατηγορούμενος. Ὅταν ὅμως πρόκηται περὶ πολλῶν κολασίμων πράξεων καὶ περὶ ἰσαριθμῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων, διὰ μίαν δὲ ἐκ τῶν πράξεων τούτων ὑπέστη τις προφυλάκισιν, πολὺ ἀνωτέρην τῆς καταδικῆς διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην, δυσκολία παρουσιάζονται κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς διαρκείας τῆς ποινῆς, διότι ἐγείρεται ἡ ἀμφιβολία ἂν ἡ προφυλάκισις, ἣν ὑπέστη ὁ καταδικασθεὶς διὰ μίαν ἐκ τῶν πολλῶν πράξεων, δι' ἧς καταδικασθῆ ὑπὸ διαφόρων ἀποφάσεων, θέλῃ ἀφαιρεθῆ ἐκ τῆς ποινῆς, ἥτις ἐπεβλήθη αὐτῷ διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην, ἢ ἐκ τοῦ συνόλου οὕτως εἴπειν τῶν ποινῶν. Καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀναφέρεται ὅταν εἰσαχθῆ αἰτήσις εἰς τὸ Δικαστήριον, εἴτε ἐκ μέρους τοῦ Εἰσαγγελέως, εἴτε ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου, πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ ἐπιβολὴν μιᾶς ποινῆς δι' ὅλας τὰς πράξεις. Τί ὀφείλει νὰ πράξῃ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ Δικαστήριον, τιμωροῦν τὴν βικρυτέραν ἐκ τῶν πολλῶν πράξεων καὶ ἐπιτεῖνον τὴν ποινὴν αὐτῆς ὡς ἐκ τῶν ἄλλων ἐλαφροτέρων πράξεων, ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς προφυλάκισως, ἢ ὑπέστη ὁ καταδικασθεὶς διὰ μίαν ἐκ τῶν ἐλαφροτέρων πράξεων; Πρέπει τὰ ὑπολογιστὴν προφυλάκισιν ταύτην μόνον εἰς τὴν ἐπιβληθείσαν ποινὴν ἐπὶ τῇ πράξει δι' ἣν προσφυλακίσθη, καὶ ἐπομένως ἐὰν ὁ χρόνος τῆς προφυλάκισως ταύτης ἦν ἀνώτερος τῆς καταδικῆς διὰ τὴν ὡς εἴρηται πρᾶξιν δὲν θέλει ληφθῆ ὑπ' ὄψιν καὶ δὲν θέλει ὑπολογισθῆ εἰς τὴν ποινὴν τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει νῦν τὸ Δικαστήριον, ἐφαρμόζον τὸ ἄρθρον 109 τοῦ Ποιν. Νόμου δι' ὅλας τὰς πράξεις; Τὰ Πλημμελειοδικεῖα (καὶ ἐσχάτως τὸ Πλημμελειοδικεῖον Κυπριασῆς) προσηλωμένα εἰς τὴν φράσιν τοῦ Νόμου «Τὸ Δικαστήριον ὑπολογίζει τὸν χρόνον καθ' ὃν ὁ καταδικασθεὶς διετέλεσεν ἐν προφυλάκισι ἐφ' ἣ ἠ πρόξει καταδικασθῆ» ἀποφαινόμενοι ὅτι ἡ προφυλάκισις ὑπολογίζεται καὶ ἀφαιρεῖται μόνον ἀπὸ τὴν ποινὴν τῆς ἀποφάσεως ἣν τις ἔκρινε καὶ ἐτιμώρησε τὴν πρᾶξιν δι' ἣν προφυλακίσθη, δὲν ὑπολογίζεται δὲ οὐτὲ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὴν ἐπιβληθείσαν ποινὴν διὰ τὸ σύνολον τῶν πράξεων ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐκδοθείσης συνεπειᾶ τῆς αἰτήσεως τοῦ κατηγορουμένου, ἢ τοῦ Εἰσαγγελέως, πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Ποιν. Νόμου. Νομίζομεν, ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἀποφαινόμεθα. Διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἡ ἐκδομένη συνεπειᾶ αἰτήσεως εἴτε τοῦ κατηγορουμένου εἴτε τοῦ Εἰσαγγελέως, πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, εἶνε ἀπόφασις οὐσιαστικὴ, ἐξετάζει δὲ καὶ τιμωρεῖ ἅπασας τὰς πράξεις τοῦ κατηγορουμένου, τὰς τε βικρυτέρας καὶ ἐλαφροτέρας, ἐπιβάλλει μίαν ποινὴν, ἐκείνην ἣν συνεπάγεται τὸ βικρυτέρον ἀδίκημα, ἐπιτείνουμένην ἀναλόγως, ὡς ἐκ τῶν ἄλλων ἐλαφροτέρων

πράξεων, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς ἐπιβικρυτικαὶ περιπτώσεις, ἐπομένως καὶ ἡ προφυλάκισις, διὰ μίαν ἐξ αὐτῶν, πρέπει ν' ἀφαιρηθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιβάλλουμένην ποινὴν διὰ τὸ σύνολον τῶν πράξεων, καθ' ὅσον καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εὐρισκόμεθα ἐντὸς τοῦ Νόμου, ὅστις ὑπολογίζει τὸν χρόνον καθ' ὃν ὁ καταδικασθεὶς διετέλεσεν ἐν προφυλάκισι «ἐφ' ἣ ἠ πρόξει καταδικασθῆ», ἀφῶ κατεδικάσθη ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην.

Τὸ ἐσφαλμένον τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ὀξύτερον παρατηρεῖται ὅταν αἱ πολλαὶ πράξεις, εἰς ἧς ὑπέπεσε τις, δικάζονται ταυτόχρονον. Διότι ἀνακολούθως κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἀνεκφωρίστως παρομοίαν πρὸς τὴν προηγουμένην τεθεῖσαν, προδήλως τὴν αὐτὴν, διαφέρουσιν μόνον διαδικαστικῶς, καθ' ὅσον ἔχομεν ταυτόχρονον τὴν ἐκδίκησιν τῶν διαφόρων πράξεων, τὰ Πλημμελειοδικεῖα ἀνεξαιρέτως δέχονται, ὅτι ἡ ἐπιβληθησομένη ποινὴ θέλει εἶσθαι μίᾳ, κατὰ τὸ ἄρθρον 109 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἐκείνη δηλαδὴ ἣν συνεπάγεται τὸ βικρυτέρον ἀδίκημα, ἀναλόγως ἐπιτείνουμένη ὡς ἐκ τῆς συνυπάρξεως καὶ συνεκδικάσεως τῶν ἐλαφροτέρων πράξεων ἄλλων, ἐκ τῆς ποινῆς δὲ ταύτης ἀφαιρεῖται ὁ χρόνος τῆς προφυλάκισως, ἣν ὑπέστη τις δι' οὐρανὸν ποτε ἐκ τῶν συνεκδικαζομένων πράξεων.

Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐξηγηθῆ διάφορος λύσις, μόνον καὶ μόνον διότι συνέπεσεν, εἴτε ἐξ ἀμελείας τῆς Εἰσαγγελίας, μὴ προνοούσης νὰ εἰσαγάγῃ συγχρόνως πρὸς ἐκδίκησιν τὰς διαφόρους πράξεις, εἴτε ἐξ αἰτίας τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς, μὴ δυναθείσης, ἐξ οὐδὲν ποτε λόγου, νὰ φέρῃ ταυτόχρονον εἰς πέρας τὴν ἀνάκρισιν τῶν πολλῶν πράξεων, διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ σύγχρονος ἐκδίκησις, κατὰ μὲν τὴν μίαν περίπτωσιν νὰ ἐκδικασθῶσι συγχρόνως αἱ πολλαὶ πράξεις, κατὰ δὲ τὴν ἐτέραν κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα; Τὸ πικρίσμα τῆς Καταδικαστικῆς ἢ τῆς Ἀνακριτικῆς Ἀρχῆς εἶνε δυνατόν νὰ ὑποστηρίξῃ τις ὅτι πρέπει νὰ βικρυτῆ τὸν κατηγορούμενον;

Ἀπελπιστικὴ ὄντως θέλει εἶσθαι ἡ ὀσις τοῦ κατηγορουμένου, ὅταν οὗτος δι' ἣν πρᾶξιν ὑπέστη μὲν ἄλλων προφυλάκισιν ἀθῶωθῆ. Τότε ἀληθῶς οὐδεμία ἐκ τῶν κειμένου νόμου θεραπειᾶ δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἢ προφυλάκισις ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν εἶνε δυνατόν κατὰ νόμον ν' ἀφαιρηθῆ ἀπὸ τὴν ποινὴν τὴν ἐπιβληθείσαν διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, ἀλλὰ θὰ πέσῃ εἰς βάρος τοῦ κατηγορηθέντος ἀθῶου καὶ θὰ καταλογισθῆ εἰς τὰς δικαστικὰς πλάνας. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην μόνον ἢ ἐκ τοῦ μεγάλου κανόνος διὰ πάντα ποινικὸν δικαστὴν πρόνοια, ἢ πρόνοια ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιεικειᾶς, θὰ ἔγῃ ὑπ' ὄψιν ὅπως κρινῆ καὶ ἀποφασίσῃ οὕτω περὶ τῶν ἄλλων πράξεων, ὥστε κατὰ τὸ δυνατόν καὶ ἐπιτετραμμένον νὰ μετριάσῃ τὸ ἀναπότρεπτον κακόν.

Φρονοῦμεν, ὅτι ἀμφότερα τὰ ἀνωτέρω ζητήματα εἶνε μεγάλης σπουδαιότητος καὶ θὰ προκαλέσουν σπουδαίαν τὴν προσοχὴν πάντων, καὶ ἰδίᾳ τῶν κ. κ. Εἰσαγγελέων τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον, ὅπερ ὑπάγεται εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητά των, ὅπως, ἐὰν ὡσι σύμφωνοι, διατυπώσωσιν ἀναλυτικώτερον καὶ σφαιρότερον τὰς πρὸς τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τοῦ Νόμου σχετικὰς ὁδηγίας των, ἵνα ἐπιτευθῇ τὸ εὐεργέτημα, ὅπερ καθ' ἡμᾶς ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε καὶ ἐπεδίωξε διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τῶν ἄρθρων 261 καὶ 262 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

Ἐν Κυπριασῇ τῇ 31ῃ Μαΐου 1909
 Μετ' ἄκρας ὑπολήψεως
Πέτρος Μανουσόπουλος
 Εἰσαγγελεὺς παρὰ πρωτοδικαίς

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τῶν δὲ λοιπῶν πρὸς δραχμὰς 7.50 ἑκατοστος.

»πλεύτερον εις την κακήν δόξιν, εισήλ-
 »θον δ' εις αυτήν και ήκολούθησαν ευκό-
 »λως και άουνειδίμως, χωρίς να γνωρί-
 »ζω τι πράττω και τώρα έφθασα να ει-
 »μαι εις άθλιος καθ' όλην την σημασίαν
 »της λέξεως έκαμα πράξεις τας οποίας
 »ούδέ ο ελάχιστος των ανθρώπων ήδύ-
 »νατο να πράξη. Έχασα το λογικόν
 »μου; Έγινα φρενοβλαβής; Αυτή εινε
 »ή δικαιολογία μου. Βεβαίως πρέπει να
 »ήμην τρελλός, αφού έπραξα οτι έπραξα
 »άλλως δεν δύναμαι να δώσω λόγον,
 »ούτε να εξηγήσω τας πράξεις μου....
 »Ανήκω εις τους νόμους της πατρίδος
 »μου, και οι νόμοι γνωσκουν πως τιμω-
 »ρούν. Ω θεέ μου τι με περιμένει; ά-
 »νήκουστα πράγματα».

II

Έκτοτε εξηκολούθησε μόνη ή δικη
 περι λογοδοσίας. Απεγνωσμένος δηλ.
 και άτελεύτητος άγων κατά της μεθο-
 δολογίας του πληρεξουσίου της κληρο-
 νόμου κ. Σακελλαρίου, όστις έργολαβή-
 κώς ανέλαβε την υπόθεσιν, ως αυτός λέ-
 γει (διότι ήμεις ούτε προφορικώς, ούτε
 διά των προτάσεων τή προσήψαμεν τοι-
 αύτην μορφήν) και όστις,

1) Έρημοδικών και άνακόπτων και
 έκκαλών, και στρεφοδοκίων και παντοία
 προς παρέλκυσιν της δίκης μηχανώμε-
 νος, κατώρθωσε, ώστε άγωγή περι λο-
 γοδοσίας, έγερθείσα κατά το 1901, συζη-
 τουμένη δε πάντοτε κατά προτίμησιν, να
 διατελέση έκκρημη εις έξαιετιαν όλην,
 καθ' ήν εξεδόθησαν είκοσι και πλέον ά-
 ποφάσεις του Πρωτοδικείου και του Έ-
 φετειού Αθηνών μέχρις ού λυθή το ζή-
 τημα οτι υποχρεούται εις λογοδοσίαν.

2) Προβάλλων πάντοτε νέους ίσχυρι-
 σμούς και διατείνόμενος οτι εις προη-
 γουμένης ταύτης προέβαλε συζητήσεις
 μη άποκρουσθέντας δήθεν ως άπαραδέ-
 κτους, μάς ήνάγκασε να φέρωμεν αντί-
 γραφα των προτάσεων όλων των συζη-
 τήσεων δαπανήσαντες εκατοντάδας δραχ-
 μών.

3) Υβρίζων διά των προτάσεών του
 διαδίκους, δικαστάς και δικηγόρους, ή-
 νάγκασε το Έφετειον Αθηνών αυτεπαγ-
 γέλτως διά μέν της υπ' αριθ. 363 (1905)
 αποφάσεώς του να διατάξη την έξάλει-
 ψιν έκ των προτάσεων των σχετικών
 φράσεων μετά χαρακτηριστικών διά την
 επιείκειαν του συμβουλών, διά δε της
 υπ' αριθ. 1545 (1905) όμοίας ού, μόνον
 την άπάλειψιν των σχετικών φράσεων
 να διατάξη, αλλά και πειθαρχικην τι-
 μωρίαν προστίμου να τή επιβάλη ως
 καθ' υποτροπήν εις το αυτό παράπτω-
 μα υποπεσόντα. Οι γνωρίζοντες την έ-
 πεικειαν, μεθ' ής κρίνουσι τὰ δικαστή-
 ρια τας τοιαύτας υπερβασίας, κατανοού-
 σι βεβαίως πού εξώκειλεν ο άγαστός συν-
 άδελφος, να προκαλέση την κατ' αυ-
 του τιμωρίαν.

4) Όταν επί τέλους μετά τοιαύτας
 ταλαιπωρίας επετύχουμεν άπόφασιν
 υποχρεούσαν εις λογοδοσίαν, όπως ά-
 νοίξη και νέαν πηγήν παρελκύσεως,
 έσκέφθη και προέβαλε τον ίσχυρισμόν,
 οτι εις το πρωτότυπον της άποφάσεως
 της υποχρεούσης εις λογοδοσίαν, προσε-
 τέθη έν «και» το όποιον δεν υπήρχεν
 εις το κοινοποιηθέν αυτῶ αντίγραφον
 και το όποιον άλλοισι την έννοιαν. Και
 προσέβαλε διά τοϋτο την άπόφασιν ως
 πλαστήν.

Αλλ' όταν και ήμεις είπομεν και το
 δικαστήριον έδέχθη οτι το «και» είτε ύ-
 πάρχει είτε μη δεν άλλοισι την έννοιαν,
 οτι ή λογοδοσία δύναται και να δοθῆ
 και ν' άποκρουσθῆ εις το άκροατήριον,
 ο κ. Σακελλαρίου έλησημόνησε τους έγ-
 κληματικούς κοροχυρισμούς του. Τήν
 προσβολήν την ήθελεν ως έμπόρευμα
 χρήσιμον διά την παρέλκυσιν της πολι-
 τικής δίκης. Αφού τοϋτο δεν επέτυχεν,
 έκρινε καλόν να σιωπήσῃ ένω και να
 λεχθῆ εινε περιττόν, οτι ειχε στοιχειώδη
 και νομικην και ήθικην υποχρέωσιν να
 καταγγείλῃ την πράξιν, άν ειχε και την
 ελάχιστην πεποιθήσιν εις το περι. πλα-
 στογραφίας άστυειον επιχείρημά του.

5) Ηδη δε μετά την τελευταίαν του
 Έφετειού άπόφασιν, δι' ής ή υπόθεσις
 φέρεται εις τέρμα, εξήφθη και πάλιν
 ο έντιμος συνάδελφος. Και έν μέν τοίς
 γραφείοις του Έφετειού εξετράπη εις
 φράσεις άπρεπείς και υβρεις κατά του
 εισηγητου κ. Βάφα, έμε δε συναντήσας
 μετά τινας ήμέρας έξωθι του Πρωτοδι-
 κείου, μου έθεσε σαφώς και άπερίττως το
 εξής ζήτημα: «ή έντός της ήμέρας κα-
 ταρτίζεται και υπογράφεται συμβόλαιον
 συμβιβαστικόν της διαφοράς ή επιδίω-
 κη».

μήνυσιν επί πλαστογραφία της επιστολής
 του Ν. Νικολαΐδου, εις την όποιαν στη-
 ρίζεται ή άπόφασις!»

Εις ταϋτα, μειδιών διά την καλοκαγα-
 θίαν του άνθρώπου, πιστεύσαντος οτι διά
 τοϋτου άστέας άπειλήσῃ θά ήδύνατο
 να κερδήσῃ υπόθεσιν, ήν δεν κατώρθωσε
 νομικώς να προστατεύσῃ, άντι πάσης
 άλλης άπαντήσεως, τον παρεκάλεσα να
 προβῆ εις την έγχείρισιν της μηνύσεώς
 του προσθείς επί λέξει οτι «την περι-
 συμβιβασμού πρότασιν του θέλω ανακοι-
 νώσαι τῷ κ. Ν. Δημητρακοπούλῳ να γε-
 λάσῃ.»

Αποτυχών οϋτω ο κ. Μιλτ. Σακελλα-
 ρίου εις την έσχάτην ταύτην και άπελ-
 πιστικῆν άπόπειράν του, τον μέν περι
 καταγγελίας ταρταρινισμόν του έλησημό-
 νησεν, όπως και τους πρό αυτου, προέβη
 όμως εις την οικείαν αυτῶ τακτικην της
 λιβελλογραφίας έναντιον δικαστών, δι-
 κηγόρων και διαδίκων μήποτε κατορ-
 θώσῃ, έστω και διά τοιαύτης μεθόδου,
 ν' άποσπάσῃ μέρος του ευτελους ποσού,
 υπερ ή τελευταία άπόφασις εις τας πε-
 λατιδάς μου επιδικάζει.

III

Θεωρῶ κενόν και μάταιον να υπερα-
 μυνθῶ άποφάσεως φερούσης το κῆρος της
 εισηγήσεως δικαστοῦ οτι ο κ. Βάφας.

Αλλά προξενεί κατάπληξιν ο ίσχυρι-
 σμός του κ. Σακελλαρίου, οτι δι' αυτης
 άπογομνούνται ή πελατις του.

Αντι πάσης άλλης άναίρεσεως θ' ά-
 φήσωμεν να όμιλήσωσιν οι άριθμοί.

Βέβαιον εινε και οϋδέποτε έφίλονει-
 κήθη, οτι ο Νικ. Νικολαΐδης (άνεψιδς)
 μόνον πόρον ειχε τους μισθούς του ως
 υπαλλήλου και διευθυντοῦ εϊτα του γρα-
 φείου του θεού του Θεμιστοκλ. Νικο-
 λαΐδου. Ο μισθός οϋτος κατ' επιεική
 εκτίμησιν της άποφάσεως ταύτης υπο-
 λογίζεται εις 200 λίρας Τουρκίας κατ'
 έτος, συμπεριλαμβανομένης εις το ποσόν
 τουτο και της προς διατροφήν του δα-
 πάνης και διά το από 1 Ιουλίου 1892
 μέχρι 30 Ιουνίου 1900 χρονικόν διά-
 στημα, δι' ο ή αντίδικος Άννα Νικο-
 λαΐδου την άμοιβήν ταύτην ήξίωσε λί-
 ρας Τουρκίας 1600. Έκ του ποσού τού-
 του έδαπάνησε 400 λίρας διά την συν-
 τήρησιν κατά το αυτό χρονικόν διάστη-
 μα της μητρος του έν Αθήναις ως δέ-
 χεται και ή άπόφασις, προς δε και έτέ-
 ρας 400 κατ' ελάχιστον όρον διά την
 συντήρησιν του επί έξαιετιαν όλην έν
 Ταυρίδι, ένθα αρκετά μεγαλοπρεπώς έζῆ
 δίδον έσπερίδας και έχων αίθουσαν ά-
 νοικτην ως έκ διαφόρων επιστολών του
 μαρτυρείται.

Αφαρουμενων των ποσών τούτων έκ
 των 1600 λιρών, άπομένει υπόλοιπον έκ
 λιρών 800, υπερ άντιπροσωπεύει κατά
 τους ενοικιωτέρους διά την αντίδικον θ-
 πολογισμούς την περιουσίαν του Νικ.
 Νικολαΐδου άναχωρούντος έκ Ταυρίδος.

Οϋτος όμως άναχωρήσας εκείθεν, συν-
 απεκόμισε διά τὰ χρήματά του και τὰ
 χρήματα του Θεμιστ. Νικολαΐδου μόνα
 4500 περίπου λιρών, ως βεβαιούται εξ
 επιστολών αυτου τουτου και έκ του πο-
 σού τουτου τουλάχιστον 3700 λίραι άνή-
 κον κατά τὰ εκτεθέντα τῷ Θεμιστοκλ.
 Νικολαΐδῃ.

Η τελευταία όμως άπόφασις του Έ-
 φετειού, κατά τὰ τελικά αυτης συμπε-
 ράσματα, δέχεται ως όφειλόμενον παρά
 του Νικ. Νικολαΐδου μόνον το ποσόν
 των 1200 περίπου λιρών και τουτου ή
 επιδικασις δι' αυτης παρασκευάζεται.

Παρά πάντα ταϋτα ο κ. Σακελλαρίου
 φωνάζων αυτός, όπως φύγωσιν οι δικαιο-
 ουχοι των χρημάτων, χαρακτηρίζει την
 επιδίκασιν εις τας πελατιδάς μου του
 1/3 έκ του πράγματι άνήκοντος αυταίς
 ποσού ως άπογύμνωσιν της πελατιδος
 του!

IV

Χαρακτηριστικόν επίσης της εϋσυνει-
 δησίας του κ. Σακελλαρίου εινε οτι σκε-
 φθείς να επιτεθῆ και κατά των δικηγό-
 ρων των αντιδίκων του, προέκρινεν έκ
 τούτων τον κ. Νικολ. Δημητρακόπουλον.
 Και τουτο ένῷ καλώς γνωρίζει:

1) οτι ή δικη περι ής πρόκειται μό-
 νον κατά την 10 Μαΐου 1901 της μετά
 την πρώτην συζήτησιν της περι λογοδο-
 σίας άγωγής του Θεμ. Νικολαΐδου κατά
 του Νικ. Νικολαΐδου εισήλθεν εις το
 γραφείον αυτου.

Πάσαι επομένως αι πράξεις της συν-
 τηρητικής προσωποκρατήσεως, της κα-
 ταγγελίας και αι και οικον έρευνας, άς
 ενήργησε δήθεν δικηγόρος (δν δεν όνο-
 μάζει) «περιβλήθεις ψευδώς την ιδιό-
 τητα του ιδιώτου κατηγορου κλπ.» ανά-
 γονται εις εποχήν προγενεστέραν, καθ'
 ήν δικηγόρος της υποθέσεως ήτο ο κ.
 Δημ. Τσάτσος. Οϋτος βεβαίως θα ήδύ-
 νατο να δώσῃ εξηγήσεις, άν έστεργε να
 άπαντήσῃ εις του κ. Σακελλαρίου τὰ
 διατριβογραφήματα.

2) Οτι έκτοτε και ιδίως από του
 1906, οτε υπεχρεώθη ή έναγομένη να
 λογοδοτήσῃ, την δικην διεξάγω έγω, ως
 πληρεξούσιος των κληρονόμων του άρ-
 χικου διαδίκου, ήτοι των Έλένης συζύ-
 γου Α. Αμπελά και Αικατερίνης χήρας
 Αρ. Νικολαΐδου, του κ. Νικολ. Δημη-
 τρακοπούλου, οϋτινος τυγχάνω βοηθός,
 περιορίζομενον μόνον τας γνώμας του
 να παρέχῃ διά το νομικόν της διαφοράς
 μέρος και τὰ παρίσταται εις τας ένώ-
 πιον του Έφετειού συζητήσεις ένῷ την
 όλην υπεράσπισιν της διαφοράς και δῆ
 τ' άφορῶντα το πραγματικόν αυτης, διε-
 ξάγω έγω, έχρόμενος εις συνεννοήσεις
 μετά των πελατών διαδίκων και καταρ-
 τίζων την υπεράσπισιν αυτης. Καίτοι δε
 ταϋτά πάντα καλώς γνωσκει ο κ. Σα-
 κελλαρίου και καθ' όλας τας συζητήσεις
 και διά την ανταλλαγῆν των προτάσεων
 και δι' όλας εν γένει τας μεταξύ δικη-
 γόρων εν αντιδικία διατελούντων συνεν-
 νοήσεις άπετείνεται προς έμέ, όστις και
 παριστάμεν ένόπιον του Πρωτοδικείου
 και ένόπιον του Έφετειού κατά την τε-
 λευταίαν συζήτησιν, οϋχ ήττον έκ δυσε-
 ξηγητου φιλοδοξίας έμνημόνευσε μέν
 τον κ. Νικολ. Δημητρακόπουλον, δεν ή-
 ξίωσε δε να συγκαταθῆ ώστε να ζη-
 τήσῃ εξηγήσεις επί των άστειων αιτιά-
 σεών του παρ' έμοϋ, μεθ' οϋ συνειργά-
 ζετο εν αντιδικία εις την διαχείρισιν της
 υποθέσεως.

V

Πριν ή απαλλάξω τας στήλας της «Δι-
 καισύνης» του βάρους τοιούτων ανα-
 σκευών εινε άνάγκη να προσθέσω οτι
 συμπαριστάμενος μετά του κ. Νικ. Δη-
 μητρακοπούλου κατά την τελευταίαν
 συζήτησιν του Έφετειού, υπέμνησα αυτῶ
 την έν αρχῆ της παρούσης καταχωρίζο-
 μένην άποκαλυπτικην επιστολήν του
 άνεψιου Νικολαΐδου και έκαμε χρῆσιν
 ταύτης έν τῷ άγορεύσει του.

Η επιστολή αυτη, ήν κάλλιστα γνω-
 ρίζει ο κ. Σακελλαρίου και πολλάκις
 άνέγνω, προσήχθη διαρκούσης της συνε-
 δριάσεως και κατετέθη εις την δικαγο-
 ρίαν.

Αν δε καθ' ήν στιγμῆν ήγόρευεν ο
 κ. Νικ. Δημητρακόπουλος δεν άνευρε
 ταύτην μεταξύ των προσαγομένων έγ-
 γράφων, όπως την επιδείξῃ άμφισβητη-
 θεϊσαν και έκ τούτου ήρυθρίασεν, ως
 αξιού ο κ. Σακελλαρίου, δεν δύναμαι να
 βεβαιώσω άλλα μοι φαίνεται παράδοξος
 ή μομφή, ήν ο κ. Σακελλαρίου τῆ άπο-
 δίδει. Θεωρεῖ ως υβρίν το οτι οϋδέποτε
 έρυθριά φαίνεται οτι διά τον κ. Σακελ-
 λαρίου, ήναγκαζόμενον έντα συνάκις να
 έρυθριά διά τας πράξεις του, εινε μειο-
 νέκτημα το να μεριμνῆ τις ώστε να μή
 εύρίσκειται εις την δύσκολον θέσιν να
 έρυθριάσῃ.

Εν Αθήναις τῆ 10 Ιουνίου 1909
 Ο πληρεξούσιος δικηγόρος των Έ-
 λένης συζ. Α. Αμπελά και Αικα-
 τερίνης χήρας Αρ. Νικολαΐδου.
 Νικολ. Νικόπουλος

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Αρειος Πάγος,

Γλωσσικοί και δικαστικοί γρίφοι.

Και άλλοτε μάς εδόθη ή άφορμή να
 παρατηρήσωμεν, οτι το γλωσσικόν ύ-
 φος, και ιδιαιτέτα εκείνο οϋτινος γίνε-
 ται χρῆσις έν ταις δικαστικαίς αποφά-
 σεσιν, άπασχολεί ζωηρότατα και αυτους
 άκόμη τους μάλλον προημένους πνευ-
 ματικώς ευρωπαϊκούς λαούς, οτινες εινε
 πλέον τόνον ώριμοι ώστε να έχον άπο-
 κρυσταλλώσει ύφος εύληπτον και διά
 τους μή ειθισμένους να εισδύουν εις έν-
 νοίας άφηρημένας εξ αυτης της φύσεως
 των, ως αι στενωδς νομικαί.

Παρά τας γενικάς όμως παρατηρή-
 σεις ήμων ταύτας, πλέον ή άπαξ μάς
 εδόθη ή άφορμή και ειδικώτερον να
 παρατηρήσωμεν, οτι δικαστικαί άποφά-
 σεις και αυτου άκόμη του Ανωτάτου
 ήμων δικαστηρίου δυνανται κάλλιστα
 να χρησιμεύσουν ως υπόδειγμα, οϋχ
 πλέον γλωσσικων χρησμών, αλλά γρι-
 φων κατά κυριολεξίαν. Μίαν τοιαύτην

ύφης άποτελεῖ ή προσφάτως δημοσιευ-
 θεϊσα υπ' αριθ. 188 του έτους 1909,
 ήτις, ένῷ χειρίζεται ζήτημα τόνον θε-
 μελιώδες και τοιούτου γενικου ένδιαφέ-
 ροντος, οϊον το του άπορρήτου των επι-
 στολών, ζήτημα επομένως υπερ παντός
 άλλου εϊχεν άνάγκην γλώσσης λαϊκω-
 τέρως και όμαλωτέρως, άν ή έκφρασις
 εινε επιτετραμμένη, κατ'άληγει εις φρά-
 σεις τόνον άνωμάλους και εις όρους τό-
 στον άσφαεις, ώστε, άνευ υπερβολής ο
 ξένος προς τας λεπτομερείας της υπο-
 θέσεως άναγνώστης άδυνατεί να δε-
 χθῆ τι.

Χάριν του πράγματος νομιζομεν οτι
 δεν εινε άσκοπος ή παράθεσις του σκε-
 πτικου της άποφάσεως ταύτης έχοντος
 ως εξής επί λέξει:

«Επειδή το Έφετειον έδέχθη διά της
 προσβαλλομένης άποφάσεώς του, οτι
 προς άπόδειξιν του θέματος της υπ' ά-
 ριθμόν 1240 άποφάσεως προσήχθησαν
 έν είδει επιστολών έγγραφα άτινα εξετί-
 μιησε, δεν έδέχθη άρα οτι προσεκομίσθη-
 σαν επιστολαί, ών το άπόρρητον εινε ά-
 παραβίαστον, άλλ' έγγραφα άποδεικτικά,
 άλλως έν είδει επιστολμαίας διευθύν-
 σεως γεγραμμένα, υθεν ο επί της έναν-
 τίας έκδοχής στηριζόμενος λόγος άναίρε-
 σεως εστιν άπορριπτός.»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

Ως άσφαλώς επληροφορήθημεν, συ-
 νεπειζ του έν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ
 δημοσιεύματος του έν Αθήναις δικηγό-
 ρου κ. Μιλτ. Σακελλαρίου, εις τον ο-
 ποιον άπαντᾷ σήμερον ο κ. Ν. Νικόπου-
 λος, υπεβλήθη εις τον κ. Εισαγγελέα των
 έν Αθήναις Έφετων κατὰ του κ. Μιλτ.
 Σακελλαρίου έγκλησις υπό του δικηγό-
 ρου κ. Ν. Δημητρακοπούλου επί συκο-
 φαντίαις και έξυβρίσει.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΒΟΛΟΥ

Εις προηγουμένον φύλλον ήμων έθεω-
 ρήσαμεν σκόπιμον να χαραξώμεν ολίγας
 γραμμάς επί ζητήματος, υπερ εϊχεν ά-
 νακινήσει ο Δικηγορ. Σύλλογος, Βόλου
 όρμηθέντες δε έκ προϋποθέσεως, την ά-
 κρίθειαν της οποίας ήμεις αυτοί έθεσα-
 μεν υπό άμφιβολίαν, παρατηρήσαμεν
 οτι εις τὰ πρώτα τουλάχιστον του θε-
 σμού βήματα πᾶσα κίνησις των Δικηγο-
 ρικων Συλλόγων, δι' ής οϋτοι αντικύ-
 ζονται επισημότερον με τας αρχάς εν
 γένει, ιδιαιτέτα δε τας δικαστικάς, επι-
 βάλλεται να εινε όσον το δυνατόν μεμε-
 τρημένη. Ατυχώς αι παρατηρήσεις ή-
 μων εκείναι παραρμηνεύθησαν υπό του
 Δικηγορικού Συλλόγου Βόλου, δι' ον και
 μόνον, εϊμεθα υπόχρεοι να τονίσωμεν, δεν
 έγράφησαν αι παρατηρήσεις ήμων εκεί-
 ναι, αφού σκοπός αυτών ήτο οϋχι να
 υποβάλωμεν εις έλεγχον ώρισμένην αυ-
 του ένεργειαν, αλλά να εξενέγκωμεν,
 καθ' ο και δικαίωμα και υποχρέωσιν
 έχομεν, γενικωτέρων ήμων γνώμην, άφο-
 ρώσαν ζήτημα, υπερ πάντα να γένει Δι-
 κηγορικόν Σύλλογον εινε ένδεχόμενον
 να άπασχολήσῃ έν τῷ μέλλοντι.

Παρά ταϋτα όμως λίχν ευχαρίστως
 δημοσιεύομεν το κατωτέρω έγγραφον,
 διά μεσου των γραμμών του όποιου
 πολλά και τὰ χρήσιμα και τὰ μαρτυ-
 ρούντα θετικην των δικαιομάτων αντί-
 ληψιν άναγινώσκονται:

Αξιότιμε κ. Διευθυντά»

Οϋτε διαμαρτυρίαν τινά έσκέφθημεν
 να άπενθύνωμεν προς τον κ. Εισαγγε-
 λέα των Έφετων (τινα) κατά των άνα
 το Έλληνικόν Εισαγγελείον των Πλημ-
 μελιδικων, επί τῷ λόγῳ οτι δεν μάς
 ήξίωσαν άπαντήσεως, οϋτε και να άπο-
 στείλωμεν εγκύκλιον περι της διατομειύ-
 σεως των συλλαβανομένων ή αδορμη-
 τως προσερχομένων φυγοδικων, φυγοποι-
 ων ή λιπομαρτύρων, προς τους Εισαγ-
 γελείς του Κράτους. Αποροϋμεν δε, πως
 επιστεύσατε τοιαύτην είδησιν, χαλκυνθει-
 σαν εις το εργαστήριον άηδοϋς υνος χα-
 ριτολόγου, προς εμπαιγμόν των Δικηγο-
 ρικων Συλλόγων, και επί τῆ βάσει ταύτη
 ανέλαβετε να διδάξῃτε περι του «πῶς
 δεῖ φέρεσθαι τον Σύλλογον» εις το «υπερ

τά εσκαμμένα», του αριθμού σας 138, αρ- θροίδιόν σας».

Τὸ παράνομον, τὸ ἀνελεύθερον, τὸ τῆς ἀνασιωπίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος δημο- σωγῶν τῆς διαπομπείσεως, ἐπιτολῆ τοῦ Συλλόγου, ὃν ἐκπροσωπῶ, ἠθέλησα νὰ καταδείξω εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν- ταῦθα Πλημμελειοδικῶν καὶ τὸν κύριον τῶν ἐν Λαρίσση Ἐφετών, παρακαλέσας αὐτοὺς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 54 ἐ. ἔ. ἐγγρά- φου μου νὰ συστήσωσι πρὸς τὰς ὑπ' αὐ- τοὺς καταδικαστικὰς ἀρχὰς τὴν παῦσον τοῦ τοιοῦτου ἐγκόμου μέτρον, εἰς ὃ ἐγ- γραφον αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ ἐθεώρησαν περι- τὴν τὴν ἀπάντησιν. Ὅταν δὲ, ἀναγνωσκο- μένης τῆς ἀλληλογραφίας ἐνώπιον τοῦ Συλλόγου, ἐδηλώσαμεν, ὅτι αἱ ἀρχαὶ αὐ- ται ἐθεώρησαν καλὸν νὰ σιωπήσωσι, προεκλήθη συζήτησις καὶ ἐκ ταύτης ψή- φισμα τοῦ Συλλόγου δι' οὗ ἐνετάλημεν νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν πρὸς τὸ προϊ- στάμενον Ὑπουργεῖον τὸ γεγονός τοῦτο καὶ νὰ παρακαλέσωμεν ὅπως διὰ Β. Α. κανονισθῆ ἢ ἐν τῇ δημοκρατικῇ ἱεραρχίᾳ θεῖσι τῶν ἐκπροσωποῦντων τοὺς Δικηγο- ρικοὺς Συλλόγους, ὡς ὁ νόμος 3317 ἐν ἀριθ. 24, 29, 30, 34, 38, 39, 41 καὶ 43 διαγράφει ἀπὸ τῆς τάξεως τῶν δικα- στικῶν ὑπηρετιῶν, εἰς τὴν κατέτασεν ὁ Ὁρ- γανισμὸς τοὺς δικηγόρους καὶ οἰκτιρῶς κατονομάζει ὡς ἀρχὴν ἀνεξάρτητον τῶν λοιπῶν δικαστικῶν ἀρχῶν.

Εἰς τὴν ἀναγνώσειν δὲ ταύτην δὲν δύναται νὰ συνηθίσωσιν οὔτε ἡ Γενικὴ τῶν Ταχυδρομείων Διεύθυνσις, οὔτε τὸ προϊστάμενον τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουρ- γεῖον, οὔτε αἱ δικαστικαὶ ἀρχαὶ, οὔτε αἱ διοικητικαὶ οὔτε καὶ αὐταὶ αἱ δημοτικαὶ, διὰ τοῦτο δὲ καὶ εἰς τὸ διὰ τὴν τελετὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ τελευταίου αὐτοκρά- τορος τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου δημοσιευθὲν πρόγραμμα τοῦ κ. Δημόζου Ἀθηναίων, οὐδεμία ὄρισθῆ θεῖσι διὰ τὸν κ. Πρόεδρον καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Δικηγο- ρικοῦ Συλλόγου Ἀθηῶν, ἐν ᾧ οὐδεμία παράλειψις ἐγένετο διὰ τὰ Προεδρεῖα τῶν συλλόγων τῶν ἐμπορῶν καὶ ἐμπο- ροπαλλήλων.

Ἐπιτρέψατε δέ, ἀφοῦ σᾶς διαβεβαιώ- σωμεν περὶ τῆς ἄκρας πρὸς ὑμᾶς ὑπο- λήψεως, νὰ σᾶς γνωρίσωμεν, ὅτι οἱ Δικη- γορικοὶ σύλλογοι τῶν ἐπαρχιῶν ἔχονται τῶν δικαιομάτων των καὶ τῶν καθηκόν- των των πολὺ ζηλοτύπως, ὥστε νὰ μὴ περιέλπωσιν εἰς τόσον χονδροειδῆ σφάλ- ματα.

Ἐν Βόλῳ τῆ 8 Ἰουνίου 1909.
Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Α. Δημητριάδης Κ. Διβανὸς

Αἱ στήλαι τῆς «Δικαιοσύνης»
εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντός δι- κηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δι- καστικοῦ προσώπου, εὐρισκο- μένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυ- μοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με- τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Εἰς τὴν εἰδικὴν στήλην τῶν ἐξω- τερικῶν νομικῶν καὶ δικαστικῶν εἰ- δήσεων παρατίθενται μερικοὶ ἀριθμοί, ἄξιοι προσοχῆς

Οἱ ἀριθμοί. οὐχὶ ὀλίγη, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐν Κράτῳ ὅπως ἡ Βαυαρία, μετ' πληθυ- σμὸν κατοίκων τριπλάσιον περίπου τῶν τῆς Ἑλλάδος, χρειάζεται διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς Δικαιοσύνης του τόσα ἀκριβῶς δικαστήρια ὅσα καὶ ἡ Ἑλλάς.

Μετὰ τὸ δεδομένον αὐτὸ τίθενται τὰ ἐρωτήματα: Εἶνε χώρα τόσον πλουσία ἢ Ἑλλάς καὶ χώρα τόσον πτωχὴ ἢ Βαυαρία, ὥστε τόσον ὀλίγα δικαστήρια νὰ συντηρῆ ἢ δευτέρα καὶ τόσον πολλὰ Πρυτανεῖα νὰ ἰδρῦθῃ ἢ πρῶτη ἀνά τοὺς πρόποδας τῶν ὀ- ρέων τῆς καὶ τοὺς ὄρους τῶν νησιῶν τῆς; Μήπως τάχα ἡ Βαυαρία δὲν αἰ- σθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς ταχείας ἀπονομῆς τοῦ δικαίου, ἐνῶ ἡ Ἑλλάς, φιλότιμος καὶ ὡς Κράτος καὶ ὡς χώρα πεπολιτισμένη, ἐννοεῖ νὰ λύων- ται αἱ διαφοραὶ τῶν κατοίκων τῆς τὸ βραδύτερον ἐντὸς πέντε Ὀλυμπιάδων; Ἐχει ὅμως ὀργανώσει μετ' πειθαρ-

χίαν ἀμεμπτον ἢ Ἑλλάς τὸ πολυά- ριθμον ἔστω στράτευμα τῶν δικαστῶν τῆς, οἵτινες, ἰσόδοιοι ὄντες κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ Συντάγματός των, δὲν μετατίθενται παρὰ ὅταν ὁ πάρε- δρος μόνον καὶ τῆς μικροτέρας κοι- νότητος τὸ ἀπαιτήσῃ καὶ δὲν ὑπο- τάσσονται παρὰ μόνον εἰς τὰ νεύματα τῆς συναλλαγῆς.

Εὐγε λοιπὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ αἰδῶς εἰς τὴν Βαυαρίαν.

Νομίζομεν, ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῶσιν ἀνα- γνῶσται τῆς «Δικαιοσύνης» μὴ ἐντελῶς σύμφωνοι πρὸς ὅσα γράφει ἐν ἄλλῃ ἡμῶν στήλῃ ὁ κ. Π. Μανου-

Ἐντελὸς σόπουλος, εἰσαγγελεὺς
δύμῳνοι. τῶν ἐν Κυπρισίᾳ Πρω- τοδικῶν. Ἰδιάζουσιν δὲ αἰσθανόμεθα εὐχάριστον, διότι ὁ κ. Μανουσόπουλος, ὅστις ὡς δικαστῆς εἶ- χεν ἐξόχως διακριθῆ ὡς κρατὸς μαχη- τῆς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, καὶ ὡς Εἰσαγγε- λευὸς ἤδη ἀποδεικνύει τὴν αὐτὴν εὐ- ρύτητα καὶ μάλιστα τὴν θετικότητα σκέψεων ἐπὶ τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι καὶ ἰδιαιτέρως εὐχάριστον —πράδοξον— φίνεται νὰ ἐμπνεῖ ἕνα παρ' ἡμῶν Εἰσαγγελέα ἢ ἐπιπέσει καὶ ἡ στοργὴ τῶν προσω- πικῶν ἐλευθεριῶν τῶν πολιτῶν, κατα- νοοῦντα καὶ συναισθανόμενον ὅτι ὁ πρὸς ταύτην σεβασμὸς εἶνε τὸ πρῶτον στοι- χεῖον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τὸ μέγα κάτοπτρον ἀληθοῦς πολιτισμοῦ, ἀλλὰ δὲν δύναμεθα νὰ μὴ ἐξάρωμεν τὸ γεγο- νός, ὅτι εἰς νέος δικαστικὸς ἀνὴρ, εἰς νεώτατος Εἰσαγγελεὺς διακρίνει καὶ τολμᾷ παρ' ἡμῶν νὰ ἐξέλθῃ τὸ πρῶ- τον εἰς τὴν δημοσιότητα πραγματευό- μενος ζητήματα κατ' ἐξοχὴν πρακτικὰ καὶ καθ' ἡμέραν ἐνδιαφέροντα, οὐχὶ δὲ κινουντα τὴν περιέργειαν τῶν ἀπειρο- τέρων, τῶν πολλῶν, διὰ τὸ καινοφανές ἢ ἰδιότροπον τῆς οὐσίας καὶ τῆς μορ- φῆς των. Ἐξαιρομεν τοῦτο, διότι ἀπο- δεικνύει τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ ὑπηρε- σικὴν ὀριμότητα τοῦ ἀξίου συγγρα- φητῶν Εἰσαγγελεῶς.

Ἐπικαλούμεθα σοβαρώτατα τὴν προ- σοχήν, ἀλλὰ καὶ ἀπαιτοῦμεν δικαιο- ματικῶς τὴν ἐνέργειαν τοῦ κ. Προέ- δρου τοῦ Δικηγορικοῦ

Ἀντιποίνους: Συλλόγου καὶ τοῦ κ. Εἰσαγγελεῶς τῶν Πλημμελειοδικῶν. Ἀναγινώσκωμεν τυ- χνὰ ἐν τῇ ἐφημερίδι «Σκρίπ» διαφή- μισιν τῆς «Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος», κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Τράπεζα αὕτη, μετὰ τῶν ἄλλων τραπεζικῶν καὶ ἐμπορικῶν ὑπηρεσιῶν, ὑπισχνεῖται καὶ «ἐκτελέσει διαθηκῶν» καὶ «Ἐνω- μοδοτήσεις καὶ συντάξεις συμ- βολαίων». Ἐὰν ταῦτα πράττῃ διὰ δικηγόρων, ἢ διαφήμισις διὰ πούτους εἶνε ἀναξιοπρεπεστάτη. Ἐὰν πράττῃ αὐτὰ οὐχὶ διὰ δικηγόρων, ἔχουσι πλήρη ἐφαρμογὴν τὰ ἀρθρα 230 καὶ 231 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἀναγράφοντα εὐλογώ- τατα ἰκανῶς βαρεῖας ποινάς, ὥστε νὰ μὴ τολμῶνται πράξεις ἀπειλοῦσαι σπου- δαιότατα τὸ κοινωνικὸν συμφέρον. Πι- στεύομεν ἀραδάντως, ὅτι δὲν θὰ ἐπα- νέλθομεν, ἢ διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν τὴν νόμιμον ἐνέργειαν κατὰ μίαν τοιαύτης καταφανοῦς παραβάσεως ἐν πάσῃ περι- πτώσει, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέστησε τὴν προσοχήν ἡμῶν δι' ἐπιτολῆς τοῦ ὁ ἐν Ἀθήναις δικηγόρος κ. Ἀριστ. Μπαλάνος.

Περὶ ἠλψης
Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδι- κῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3076 τοῦ 1909 ἀποφά- σεώς του δεχθῆ, τὴν ἀπὸ 26 Μαΐου 1908 ἀγωγὴν τῆς Ἀργυρῆς συζύγου Διον. Πλέσσα τὸ γένος Εὐστάθ. Παυλάκη, κατοικοῦ Ἀθη- νῶν, κατὰ τοῦ συζύγου της Διον. Πλέσσα, κατοικοῦ Ἀθηῶν, ἐκήρυξε διαλελυμένον τὸν μετὰ τῶν ὑφιστάμενων γάμον τελεσθέντα ἐν Ἀθήναις τὴν 10ην Ὀκτωβρίου 1899.
Ἐν Ἀθήναις τῆ 10 Ἰουνίου 1909.
Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τῆς Ἀργυρῆς συζύγου Διον. Πλέσσα τὸ γένος Εὐστάθ. Παυλάκη
Ν. Α. Κοτσέλοπούλου

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΙ ΤΗΣ ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ

Εἶπε καὶ τὴν τελευταίαν τῆς λέξιν ἢ νομικὴ ἐπιστήμη διὰ τοῦ μεγάλου Laband ἐπὶ τοῦ περιελκόμενου ζητή- ματος τῶν παρὰ ταῖς Εὐρωπαϊκὰς Τρα- πεζαῖς χρηματικῶν καταθέσεων τοῦ ἐκ- πτώτου Σουλτάνου Ἀβδουλ Χαμίτ. Τὸ πρῶτον ζήτημα ἂν πᾶς ἡγεμόν, συνε- πῶς δὲ καὶ ὁ Σουλτάνος δύναται νὰ θεω- ρηθῆ ὡς ἀτομικῶς συναλλασσόμενος, δὲν ἀπησχόλησε σοβαρῶς, διότι οὐδέποτε ἠμφισβητήθη ἡ γνώμη ὅτι καὶ οἱ ἡγε- μόνες εἶνε ὑποκείμενα τοῦ Ἀστικοῦ Δι- काίου. Ἐπίσης ἀνευ ἀντιλογιῶν ἐλύθη καὶ τὸ ἕτερον ζήτημα περὶ τοῦ νόμου ὅστις θὰ ἐφαρμοσθῆ, κριθέντος ὅτι ἐφαρ- μόζεται ὁ νόμος τῆς Πολιτείας ἐνθα ἐ- δρεύουσιν αἱ Τράπεζαι, παρ' αἷς αἱ χρη- ματικαὶ ἢ αἱ ἄλλαι καταθέσεις.

Καὶ ἂν ἐπομένως ὑποτεθῆ ὅτι κατὰ τὸ ἐν Τουρκίᾳ δικαίον ἢ ἀτομικὴ πε- ριουσία τοῦ ἐκπτώτου Σουλτάνου πε- ριέρχεται εἰς τὸ Κράτος, ἢ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τούτου δὲν δύναται νὰ ἐκταθῆ καὶ ἐπὶ τῆς κινήσεως τούτου περιουσίας τῆς εὐρισκομένης ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους. Παρὰ τὰ ὅσα ἔ- ῤωως ταῦτα ἐρωτήματα, ἀνεπτύχθη τὸ σοβαρώτερον, διὰ τὴν λύσιν τοῦ ὁποίου ἀπητήθη ἡ παρέμβασις τοῦ Laband, ἢτοι τὸ ἐρώτημα: Μήπως ὁ νέος Σουλ- τάνος εἶνε καθολικὸς οὕτως εἰπεῖν διά- δοχος ἐν ἀπάσῃς ταῖς σχέσεσι τοῦ ἐκ- πτώτου Σουλτάνου εἴτε ταῖς τοῦ δημο- σίου εἴτε ταῖς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου; Ἀναμφιβόλως ὅχι ἀπαντᾷ ὁ τόσος κύ- ρουρος Γερμανὸς ἐπιστήμων. Ἡ διαδοχὴ ἐν τῷ ἑθνῷ, λέγει, δὲν ἔχει ποτὲ ὡς συνεπειαν καὶ τὴν διαδοχὴν ἐν ταῖς προσωπικαῖς καὶ περιουσιακαῖς σχέσεσι.

Γνωρίζετε τὸν πληθυσμὸν τῆς Βυζυ- ρίας; Ἡ ἀπογραφή τοῦ 1907 τὸν ἀνα- βιβάζει εἰς 6.600.000. Πόσα δὲ δικα- στήρια λύουν κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ αὐτοῦ ἔτους τὰς διαφορὰς τῶν ἐξ τού- των ἐκκομμυριῶν καὶ ἐξεκκοσίων χι- λιῶδων; 267 Εἰρηνοδικεῖα ἢ Ἐπαρ- χειακὰ λεγόμενα δικαστήρια, 28 Πρω- τοδικεῖα, 8 Κκυργιοδικεῖα καὶ 5 Ἐ- φετεῖα.

Γνωρίζετε τὸν πληθυσμὸν τῆς Ἑλλάδος; Ἡ τελευταία ἀπογραφή τὸν ἀναβιβάζει εἰς 2.631.000. Πόσα δὲ δικαστήρια λύουν τὰς διαφορὰς τῶν φωστήρων τούτων Ἑλλήνων; 238 Εἰ- ρηνοδικεῖα, ἢτοι τόσα περίπου ὅσα τὰ τῆς Βυζυρίας, 26 Πρωτοδικεῖα, ἢτοι κατὰ δύο μόνον ὀλιγώτερον τῶν ἐν Βυζυ- ρίᾳ καὶ 5 Ἐφετεῖα, ἢτοι ἀκριβῶς τόσα ὅσα καὶ τὰ τῆς Βυζυρίας. Ὅστε ὁ αὐ- τὸς ἀριθμὸς δικαστηρίων Βυζυρικῶν λύει διαφορὰς κατοίκων ἴσων πρὸς τὸ τριπλάσιον περίπου τοῦ ἑλληνικοῦ πλη- θυσμοῦ, καὶ διὰ τὴν γίνῃ ἀκόμη αἰσθη- τώτερον τὸ πρᾶγμα, δύναται τις νὰ παρα- τηρήσῃ ὅτι ἂν ἐτηροῦντο ἐν Ἑλλάδι αἱ ἐν Βυζυρίᾳ ἀναλογίαι, ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἡ Ἑλλάς 89 Εἰρηνοδικεῖα, 18 Πρωτοδικεῖα καὶ 2 Ἐφετεῖα.

Ζητοῦνται τὴν τῶν συμπεράσματα, τινὰ τῶν ὁποίων παραθέτομεν εἰς ἄλ- στήλην.

Λίαν προσφάτως ἀνεφάνη καὶ ἐν Γερ- μανίᾳ ἡ κλασικὴ περίπτωσις τοῦ ἰδιοῦ μας Μωραΐτου ὅστις εἶχεν ὡς γνωστὸν ἐκδώσει διπλᾶς μετοχάς, αἵτινες ἔφερον τοὺς αὐτοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς ὁποίας ἐκυκλοφόρησεν εἰς διαφορὰς. Ἡρωτήθη δὲ τότε καὶ παρ' ἡμῶν ὅπως τὴν ἐρω- τάται ἐν Γερμανίᾳ: Ἡ περὶ ἀποζη- μιώσεως ἐκ τῆς πλαστογραφίας ταύτης εὐθὺν ὅρα μόνον τὸν αὐτοῦργον ἢ καὶ τὴν ἑταιρίαν! Αἱ ἀναλογίαι ὑφ' ἃς ἡ τοιοῦτου εἶδους πλαστογραφία ἐτελέσθη ἐν Γερμανίᾳ ἔχουσιν ὡς ἐξῆς: Ὅς γνω- στόν, πᾶσα διὰ μετοχῶν ἑταιρία ἐκτυ- πῶναι, πλὴν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μετοχῶν τῆς, καὶ ἀριθμὸν τινὰ ἐπὶ πλεον μετο-

χῶν, ἃς χρησιμοποιοῖ πρὸς ἀντικατά- στασιν ἐκείνων, αἵτινες ἀπωλέσθησαν ἢ κατεστράφησαν. Ἐνεκα τοῦ λόγου τού- του εἰς διευθυντῆς ἀνωμόμου Γερμανικῆς ἑταιρίας ἐφύλαττε τὰς πλεοναζούσας ταύτας καὶ ἀνευ ὑπογραφῶν καὶ ἀριθ- μῶν, ὡς εὐνόητον, μετοχάς, ἐφύλαττε δὲ συγχρόνως καὶ τὰς σφραγίδας τῶν ὑπογραφῶν τῶν μελῶν ἐκείνων τοῦ συμ- βουλίου τῆς ἑταιρίας, ἅτινα εἶχον τὸ δι- καίωμα νὰ ὑπογράφουν. Εὐχερέστατα ἄρα ἐσημείωσεν ἀριθμοὺς ἐπὶ τῶν πλεο- ναζουσῶν ταύτων μετοχῶν, ἐπέθεσε διὰ τῶν σφραγίδων ἃς κατεῖχε τὰς ἀναγκ- κίας ὑπογραφῆς καὶ ἔθεσεν οὕτως εἰς κυκλοφορίαν τὰς πλαστὰς ταύτας μετο- χάς. Πρὶα ἢ ἐκ τούτου εὐθὺν τῆς ἑ- ταιρίας; Ἄν, λέγουσιν οἱ ἀναμειχθέντες εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ταύτην συζήτη- σιν, ἐξετύπωνεν ἐξ ὑπαρχῆς τὰς πλα- στὰς μετοχάς ὁ κυκλοφορήσας αὐτὰς δι- ευθυντῆς τῆς ἑταιρίας, οὐδεμίαν θὰ εἶ- χεν εὐθὺν ἢ ἑταιρίαν, διότι ἐν τῇ πε- ριπτώσει ταύτῃ κατ' οὐδὲν ὁ πλαστο- γράφος οὗτος διαφέρει παντὸς ἄλλου, ὅστις παρκαχάρττει πᾶν ἐν γένει νόμι- σμα ἢ ἄλλο ἐγγράφον παρκαστατικὸν ἀ- ζίας. Διαφέρει ὅμως, προσθέτουσιν, ἢ πα- ροῦσα περίπτωσις, διότι δὲν ἔλαβε χώ- ρον παρκαχάρταξ, ἀφοῦ τὸ σῶμα τῶν μετοχῶν ἦτο γνήσιον. Ἡ εὐθὺν ἄρα τῆς ἑταιρίας θὰ ἦτο ἀνερχομένη ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ὁ πλαστογράφος διευθυντῆς ἐπετύγ- χανε δι' ἀπάτης ἐκείνων οἵτινες θὰ ὑπέ- γραφον τὰς μετοχάς ἢ καὶ ἐκ συστά- σεως μετ' αὐτῶν νὰ ἀποσπάσῃ τὰς γνησίας ὑπογραφὰς των ἐπὶ τῶν μετο- χῶν, πρᾶγμα ὑπερ δὲν ἔλαβε χώραν ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως καὶ ἐνε- κα τούτου δὲν δύναται νὰ φέρῃ εὐθύ- νην ἢ ἑταιρία, τοσοῦτο μᾶλλον καθόσον καὶ οἱ ἐν καλῇ πίστει ἀγοράσαντες τὰς ἐν λόγῳ μετοχὰς διατελοῦν ὑπὸ τινὰ ἔποψιν καὶ ἐν ἀμελείᾳ, καθότι εὐχερῶς ἠδύναντο νὰ διαγνώσουν ὅτι ἐπὶ τῶν μετοχῶν δὲν ὑπῆρχον ὑπογραφῆ ἄλλ' ἀποτυπώματα ὑπογραφῶν διὰ σφραγι- δων.

Ἄν ἐνθυμώμεθα καλῶς, ἐπὶ τῆς πε- ριπτώσεως τοῦ ἰδιοῦ μας Μωραΐτου αἱ ὑπογραφῆ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τεθεισῶν εἰς κυκλοφορίαν διπλῶν μετοχῶν ἦσαν γνή- σικαι διὰ χειρὸς τῶν ἀποπλακηνθέντων συμβούλων καὶ ἐπομένως κατὰ τὴν ἀνω συλλογιστικὴν σειρὰν τῶν Γερμανῶν ὑ- πάρχει εὐθὺν παρὰ τῇ Ὑπερωκεανείῳ.

Περὶ ἠλψης
Τῆς ὑπ' ἀριθ. 3992 τῆς 16 Μαΐου 1909 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐκδοθείσης μετὰ τὸ ἐνάγοντος Κωνσταντίνου Λαγῆ κατοικοῦ Ἀθηνῶν παραστάτος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ δικηγόρου Νικ. Λάφη καὶ τῆς ἐκχωρημένης Εὐ- τέρης συζύγου Κωνστ. Λαγῆ τὸ γένος Γεωρ. Παρίση κατοικοῦ Ἀθηῶν καὶ ἡδὴ ἀγνώστου διαμονῆς παραστάτης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς δικηγόρου Α. Ζωϊσιπούλου.

Διὰ ταῦτα
Δεχόμενον τὴν προκειμένην ἀγωγὴν
Κηρύσσει ἐναλελυμένον τὸν μετὰ τῶν ἐνά- γοντος καὶ ἐκχωρημένης ὑφιστάμενον γάμον καὶ Συμφωνεῖ μετὰ τῶν διαδίκων τὰ ἑξῆς.
Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῆ 22 Μαΐου 1909 καὶ ἐδημοσιεύθη αὐτῇ τῆ 23 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους.
Ὁ προεδρεύων Ὁ ὑπογραμματεὺς
Ξ. Ἀντωνιάδης Α. Ἀποστολόπουλος
Ὅτι ἀκριβῶς περίληψις
Ἀθήναις τῆ 3 Ἰουνίου 1909.
Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
Νικ. Γ. Λάφης

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΣΠΥΡ. Σ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ
• ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
Ἐξεδόθη τὸ τρίτον τεῦχος τοῦ δευτέρου τόμου ἐκ σελίδων 175.
Τιμᾶται δρ. 4,63

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος ὅπερ ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευ- ταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὄρισθῆ εἰς δραχμάς 7.50, δύναται δὲ νὰ κα- ταβληθῆ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4.